

nowa
Gazeta Lwowska

GAZETA LWOWSKA

wychodzi codziennie rano

Ceny prenumeraty we Lwowie: bez doręczenia do domu miesięcznie zł. 5- z dostawą do domu . . . . . zł. 5-30 na prowincji z przesyłką pocztową . . . . . zł. 5-30 za granicą . . . . . zł. 8-	Telefony: REDAKCJI 27, 71-02. ADMINISTRACJI 21-17.	ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 L. P. Listy należy frankować. — Reklamacje otwarte wolne od opłaty. Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.	CENA NUMERU 20 gr.	Ceny ogłoszeń: Za 1 wiersz 20 milimetr. (6 1/2 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 20, w nadstawnym i w nekrologach gr. 50, w kronice, repertuar, dział gospodarczy, paski w tekście gr. 30, pod nagłówkiem na pierwszej stronie 21, 1 ^a . Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 10, Kupno i sprzedaż słowo gr. 12, matrymonialne, korespondencje prywatne słowo gr. 20, dla poszukujących pracy gr. 5. Z zastrzeżeniem miejsc 25 proc. zagranicą, o 50 proc. więcej.
--	---	---	---	--

GENEZA OPOZYCYJONIZMU.

Triumfalny pochód nowoczesnej demokracji, młot z sobą wiele zasad i uprawnień jednostki, o których przed tem mowy być nie mogło. Tyczyły się one zarówno sfery interesów prywatnych każdego obywatela, jak i sfery jego stosunku do zbiorowości tj. narodu, społeczeństwa i państwa. Podważając istniejącą kryterja, na których dotychczas opierano wartość człowieka dla całej społeczności i odwrotnie, wprowadzając w miejsce per sonifikacji państwa w jego władzy naczelnej (król) przeniesienie sensu jego i treści w sferę omnipotencji społeczeństwa, zmiany zasłały w wyobrażeniach o stosunku obywatela do państwa, dokonany biegomowy odwrócenia się wszystkich pozostających w tem związku przykazani i formuł politycznych. W termometrze praw jednostki rted ze stanu zerowego podskoczyła odrazu na sto. Ekstremizm jest właściwością wszystkich konsekwencyj przewrotu, skutkiem jego — nieraz trzeba powiedzieć sobie: z deszczu wpadł ogień. Prze ważne cechy na fazy początkowa rozwoju jakiegos nowego systemu. Jeśli chodzi jednak o demokrację, to było nestety inaczej. Tutaj krańcowość demokracji nie występowała co raz mocniej w miarę jego rozwoju. Temniaca nuta Marsylianki (Ojczyzna w niebezpieczeństwie) czy imponująca pełna zaparcia się Olima Garibaldiego, a wraz z nimi cały epos rycerski nowej ery ustąpił miejsca rozciągającej się po świecie tysiącami macek (każda reprezentowała osobisty „pogląd“ obywatela — wyborcy), bezsilnej w swoim rozpyleciu i oburzającej swoimi egoizmem dziełowej ramocie.

Dochodzimy do punktu zwrotnego: demokracja wielkich hasel, uczuć, dążeń i oślar, zamienia się w demokrację „liberalną“ i „parlamentarną“. Odtąd mamy do czynienia z kieszonkowym wydaniem księgi praw człowieka, z wydaniem, które nosi na codzien przy sobie każdy polityczny arywista, agitator i szkodnik.

Najważniejsza, a w każdym razie, na popularniejsza zdobycza demokracji, była wolność ludzkiego sumienia. Praktyka zrobiła z tego „wolność przekonań“, liberalizm zaś ukuł zasadę, że każde kółko w maszynie, tj. każdy człowiek w społeczeństwie państwowem może kręcić się jak chce, a także, że każdy może te maszyny dowoli psuć, albo naprawiać po swojemu. Demokracja czysta mówiła: niema odtąd żadnego księcia, ani króla, który byłby panem twej duszy i wyobrażeń o dobrem, czy z'em. Liberalizm wyłożył to: czyń, jak chcesz. To znaczy, samienie urząd samono z wola, z chęcią, z przygodnym „widzimisję“. A jest nam dostatecznie wiadomem, że te rzeczy nie pozostają w ścisłym związku.

Jeśli chodzi o życie społeczne i polityczne, dogadawo się w toku liberalnego komentowania praw jednostki, do tego, że każdy reprezentować mo-

że dowolny pogląd na państwo i stosunki społeczne, oraz na ich bieg rozwojowy. Nie tylko reprezentować. Każdemu wolno ten pogląd propagować, — propagować wśród innych. I na tem nie koniec. Każdemu wolno, jeśli tylko do tego będzie miał sposobność, wcielać w czyn swój program osobisty i eksperymentować w myśl jego np. na państwie, czy też jakimś dziale państwowego życia. Ponieważ zaś w teorii prawo do wysunięcia swego programu i prób narzucania go innym mają wszyscy, stąd wytwarza się grupa, względnie grupy, które sądzą, że właśnie ich program polityczny, a nie ten, który w danej chwili górnie, jest właściwy, — które są wskutek tego niezadowolone i starają się w ten, czy inny sposób zważyć, regime istniejący. To się nazywa opozycją w demokracji liberalnej i parlamentarnem tego słowa znaczeniu, a jest właściwe w większości wypadków niezmiernie, jak zwyczajną fronda.

Nieograniczona możność oponowania jest najlubiejszym i najbardziej żarliwie strzeżonym uprawnieniem demokracji liberalnej i parlamentarnej. Rzecz zrozumiała. Po atmosferze więzienia za słowo krytyki pod adresem wszechwładnego ministra, a tembardziej władcy, miła atmosfera bezgranicznej „swobody poglądów“, głosego krzyczenia w parlamencie, wylewan'a dowoli na szpaltach gazet swych żółci, na osobiście niemiłych sobie kierowników państwowej nawy, — jest

bardzo pociągająca, przytem nieskończenie łatwa. Prowadzi to do tego, że możność oponowania rządowi stawia się na pierwszym miejscu wśród demokratycznych uprawnień, — przesuwając wreszcie cały punkt ciężkości demokracji w tę jedną, wątpliwie zresztą wartości, jej stronę. Zapomina się o naprawdę demokratycznej potrzebie uczciwego załatwienia kwestji społecznej, zapomina się o bronienu niedodłącznych od prawdziwej demokracji też polityczno-narodowościowych, byleby tylko nie uronić cenowego przywileju. Jedyną treścią demokracji staje się nieograniczona wolność zakładania „veto“, w każdym miejscu wypadku usiłowań twórczych, idących skądinąd.

Zdawałoby się, że opozycjonizm tego rodzaju mógłby oddać pewne usługi sprawom państwowym i społecznym. Stronictwa opozycyjne niawszay droga parlamentarną ster rządów, mogłyby przecież, w myśl swego programu, wnieść wiele pożytecznych zmian ustrojowych i faktycznych.

Z pewnością tak byłoby, gdyby inna była geneza opozycji nowoczesnej i poruszający nią ideowy i moralny motor. Ponieważ jednak ta geneza jest nader silnie związana z wydobytą się z więzów absolutyzmu chęcią znaczenia, chęcią władzy i nie skrepowanej przez nie swobody — musi to i w wypadku osiągnięcia przez opozycję swego celu tj. rządów, wycisnąć na poczynaniach jej swoje specjalne piętno. Stronictwu

wczoraj opozycyjnemu, a w danej chwili rządzącemu, chodzi przede wszystkim o utrzymanie się jak najdłużej przy władzy. Z tej przyczyny działalność jego polityczna aktualizuje się, często idąc w kierunku wprost przeciwnym, niż wskazania programowe stronictwa. Rząd tego rodzaju cechuje zwykle, raczej kompromisowość, oraz głęboko oportunistyczna koalicyjność.

Kompromis w zasadzie nie jest niczem złym, jeśli skierowany jest w stronę interesu państwa. Tutaj jednak jest mało wartościowy, oblicza się go bowiem na pożytek i na jak najdłuższe utrzymanie się przy sterze danej partji głównej. I tu właśnie okazuje się bezwartościowość wielu hasel i programów: głoszonych przez różne stronictwa przed ich ewentualnym zwycięstwem. W okresie walki o władzę odgrywała one rolę nieczaj: po osiągnięciu władzy niecz ten zakopnie się w ziemię, ażeby przypadkiem samy od niego nie zginąć.

Na to wszystko mamy niemięstwo przykładów, nawet w dobie dzisiejszej, i to nie tylko goziendziej, ale i u nas, gdy cofniemy się w niedawne przeszłość. Przekonał się naprzykład, że narodowa demokracja, będąca u władzy po za programem personalnym, nie realizowała nie prawie ze swych postulatów, a więc ze swego programu niujejszościowego, — nie wprowadziła bynajmniej na uniwersytetach „numerus clausus“. Nie sły szeliśmy też o jakiegokolwiek istotnej socjalizacji stosunków wtedy, kiedy prym dzierżyła lewica. Nawet i w państwie o takiej tradycji parlamentarnej, jak Anglia, Labour Party jest tylko tak długo partją pracy, jak długo przy rządzie są konserwatyści. W gruncie rzeczy opozycja okazuje się koniec końców, rzeczniczką efektownych, lecz rzadko dokonywanych zapowiedzi.

Te smutna rola zwiędzłego opozycjonizmu zasadniczym warunkiem i motywem, które go kształtowały. Motywy te nie miały natury patriotycznej i społecznej, a były jedynie chęcią rozprostawania przygłębionych przez absolutyzm pleców. Tego rodzaju motyw nie może nigdy stworzyć dodatniego kierunku o ogólnopaństwowem i głęboko ludzkim znaczeniu. Wystarczy on natomiast w zupełności, aby każdej dobrej rabecie „ogólnego znaczenia“ przeciwwstawić zastępy niezadowolonych i w gruncie rzeczy bezpłodnych frazesowiczów.

Czy to będzie dobrze zrozumiane?

„Kurjer Lwowski“ przynosi niezwykłą wiadomość. Oto Episkopat nasz dał wyraz — jak sądzić należy — szczególnej swej dobroćliwości w stosunku do przywódców młodzieży, aresztowanych podczas ostatnich anty życiowskich ekscesów. Tak więc na przykład J. E. ks. Arcybiskup Twardowski dziękując mu za „ojcowska opiekę“ delegacji studentów-wszecpolaaków miał wyrazić — jak dosłownie pisze organ endecki — „głęboką radość, że aresztowani znaleźli się na wolności, przyczem podniósł fakt, że pobyt w więzieniu „nie zniamał duchowo aresztowanych, w czem widzieć należy opiekę bożą“...

Ks. Arcybiskup Teodorowicz, który już uprzednio specjalnym listem wzywał aresztowanych do zaniechania rozpoczętej przez nich w więzieniu głodówki i pisał: „nie dajcie się Panowie Kochani zniechęcić i moralnie złamać“, w odpowiedzi na wizyte dziękczynną owych na szczęście „nie złamanych“ i „nie zniechęconych“ miał do nich podnieść orację, prosiąc między innymi, by „złożyli uzna-

nie całej młodzieży, która dowiodła wysokiego wyczucia sytuacji i w ostaniej już fazie rozgrywającej się sprawy poszła za wspólnem wezwaniem mojem (J. E. Ks. Arcybiskupa Teodorowicza) i tak Was kochającego, tak Was oddanego Rektora“.

Po zakończeniu audjencji u obu ks. Arcybiskupów, odbyła się wspólna fotografia. To, co tu podajemy, jest tylko drobna cześć wynurzeń dostojników Kościoła i opisu ich łaskawego stosunku do wypuszczonych z kozy akademików. Ci ostatni nie mogą się skarżyć o brak daleko idącej uprzejmości i wyrozumiałości ze strony sier duchownych. Być wyrozumiałym i uprzejmym, szczególnie dla młodych, jest prawem, przysługującym każdemu kulturalnemu człowiekowi. Obawiamy się jednak, że w danym wypadku pewien nadmiar łaskowości może być rozumiany bardzo opacznie i wówczas „ojcowskie“ wystąpienie Episkopatu znalazłoby się w żywej sprzeczności z jego istotną zapewne intencją. Sam fakt jest bądź co bądź wysoce charakterystyczny...

Nowy rekord lotniczy.

Rzym, 22 grudnia. Prasa donosi, że lotnik Donati osiągnął rekord wysokości dla samolotów turystycznych I kategorii, wznosząc się na samolocie marki Fiat typu A. S. I. 6 S. (C. 6 na wysokości 9700 metrów. (PAT)

Dwa traktaty handlowe.

Budapeszt, 22 grudnia. Dziś podpisany został traktat handlowy austriacko-węgierski i przekazany jednocześnie Radzie narodowej. (PAT)

Berlin, 22 grudnia. Wczoraj ukończono negocjacje w sprawie zmiany niektórych postanowień francusko-niemieckiego traktatu handlowego z dnia 17 sierpnia 1927. Parafowana została dodatkowa umowa, która ma być niezwłocznie podpisana przez rządy obu krajów. (PAT)

O równouprawnienie dla mniejszości w Niemczech

Praga, 22 grudnia. „Narodni Politika” popiera stanowisko Polski w sprawie konieczności rozciągnięcia równouprawnienia mniejszości narodowych również i w Niemczech.

Czechosłowacja, która dała mniejszościom więcej praw, niż do tego była zobowiązana na podstawie traktatów, ma pełne prawo domagać się tego równouprawnienia dla mniejszości narodowych w Niemczech i w innych krajach, traktatami niezwiązanymi.

Wzrost eksportu węgla angielskiego.

Londyn, 22 grudnia. „Daily Express” donosi, że Centralna Rada Węgiowa, której zadaniem jest określenie kontyngentów wydobycia węgla w poszczególnych kopalniach celem uregulowania eksportu, postanowiła udzielić pozwolenia na powiększenie kontyngentów bez żadnych ograniczeń.

Zarządzenie to ma być na celu rozszerzenia eksportu węgla posiada pierwszorzędne znaczenie. Jako powód tego zarządzenia podaje ze strony oficjalnej zgoda Danii na odbiór węgla angielskiego w ilości 4.000.000 tonni czy i tak jak w r. 1924, zamias półtora miliona jak w r. 1921.

Powstanie szczeru mauritańskiego.

Saint Louis, (Senegal), 22 grudnia. Fanatyczny przywódca jednego ze szczerów mauritańskich w kolonii hiszpańskiej Rio de Oro nazwiskiem Maanum Mohamet Marabut dokonał na czele 200 uzbrojonych wojowników zuchwałego napadu na terytorium Mauritanii, zagrażając poważnie śródkomunikacyjnemu. Pierwsze starcie pomiędzy napastnikami a 8 Maurami należącymi do milicji francuskiej nastąpiło na południe od fortu Akjuzd. 7 Maurów zostało zabitych, ten zaś który pozostał przy życiu zaalarmował wojska francuskie. Napastnicy wycofali się następnie na terytorium Rio de Oro. (PAT)

Pod koniec grudnia w osenna temperatura.

Warszawa, 22 grudnia. (G) Donoszą z Moskwy o niezwykłym zjawisku w obecnej porze roku, które daje się zauważyć niemal na całym terytorium Rosji sowieckiej. Podczas gdy w połowie grudnia panowały wielkie mrozy, obecnie temperatura we wszystkich częściach Rosji waha się od 4 do 8 st. powyżej zera. Pomimo przymrozków w Moskwie rozwinęły się paczki bżów i wiśni. Z Leningradu donoszą, że zatoka Fińska jest wolna od kry. Żegluga odbywa się tam normalnie.

Rozszarpany wybuchem granatu.

Stoum, 22 grudnia. 36-letni Antoni Sitko mieszkający w Kuchowina gminy Dereszyńskiej rozbił się w domu znalezionym granat spowodował wybuch, który go rozszarpał na strzępy. Wybuch granatu zranił 4-letnie dziecko. (PAT)

Pod Mukdenem toczą się walki.

Wojska japońskie otoczone przez Chińczyków.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (G) Z Mukden donoszą, że na południe od tego miasta w pobliżu kolei Mukden—Antung doszło do krwawego starcia pomiędzy regularnymi wojskami japońskimi a oddziałami chińskich partyzantów.

Według źródeł chińskich. Japończy-

cy zostali otoczeni przez przeważające siły chińskie. Sytuacja ich jest bardzo krytyczna. Dowódca japoński poległ w walce.

Doniesienia ze źródeł japońskich potwierdzają fakt walki na południe od Mukdena.

Biały Dom w kontakcie z Albani.

Znaczne różnice zdań między Hooverem i Rooseveltem.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (G) Z Nowego Jorku donoszą, że pomiędzy Białym Domem a siedzibą prezydenta Roosevelta w Albany trwa wymiana zdań w sprawie długów wojennych. Roosevelt zachowuje nadal wielką rezerwę. Podobno nie wypowiada się zasadniczo przeciw utworzeniu komisji dla długów, ale wyraża obawę, że krok ten może wzbudzić u dłużników europejskich fałszywe ambicje.

Roosevelt i Hoover odbędą dziś lub jutro rozmowę telefoniczną lub porozumieją się telegraficznie w sprawie wyznaczenia członków komisji dla sprawy długów. W każdym razie różnice zdań pomiędzy Rooseveltem a Hooverem są znaczne. Podobno Roosevelt uważa powołanie Wielkiej Komisji do sprawy długów za niewskazane.

Posiedzenie Rady Nadzorczej B. G. K.

DYR. MACISZEWSKI PREZESEM ZARZĄDU ZAKŁADÓW SCHEIBLERA I GROHMANA.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (Sz.) Pod przewodnictwem prezesa Góreckiego odbyło się wczoraj posiedzenie Rady Nadzorczej Banku Gospodarstwa Krajowego w którym wziął udział po raz pierwszy nowo mianowany wiceprezes B. G. K. p. St. Starzyński.

Przed porządkiem dziennym Rada wyraziła uznanie dotychczasowej dyrektorowi naczelnemu Banku, Maciszewskiemu, który z dniem 1 sty-

cznia korzysta z bezpłatnego urlopu i obejmuje stanowisko prezesa zarządu Zakładów Scheiblera i Grohmana w Łodzi.

Zastępcą naczelnego dyrektora Banku wybrany został przez Radę inż. Jerzy Drecki. Ponadto Rada przyłączyła do wiadomości sprawozdanie dyrektora za listopad i zatwierdziła Bilans B. G. K. za ten miesiąc.

Deklaracja Paul Boncoura.

Nowy rząd staje przed Izłą Deputowanych.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (Sz.) Z Paryża donoszą: Deklaracja gabinetu Paul Boncoura która ogłoszona będzie w Izbie deputowanych, obejmie kwestje dotyczące finansów, sprawy długów i organizacji pokoju.

W dziedzinie finansów przypuszcza się, że Cheron ustanowi pewnego rodzaju daninę w formie jednorazowego dodatku do istniejących podatków. Dodatek ten będzie przedewszystkiem posiadał fortunę.

W sprawie długów, deklaracja zgodnie ze stanowiskiem Izby zawierać ma zapowiedź przeprowadzenia rokowań ze Stanami Zjednoczonymi.

W dziedzinie organizacji pokoju Paul Boncour zachowa hasła „wszystko dla pokoju przez organizację organizacji bezpoczestwa”.

W kołach politycznych przypuszcza się, że rząd Paul Boncoura niewątpliwie uzyska większość dzięki poparciu socjalistów.

Pomoc rządu Rzeszy dla bezrobotnych

Berlin, 22 grudnia. Na wczorajszym posiedzeniu gabinetu Rzeszy uchwalone zostały zarządzenia w sprawie dożalnej pomocy dla bezrobotnych. Przewidziane są ulgi dla bezrobotnych w opłatach za żywność i opał, na które to cele przeznaczono na okres trzech miesięcy 1933 r. ogółem 35 milionów marek. Poza tym przewidziano specjalne środki pieniężne na pomoc dla młodzieży w sumie 15 milionów marek.

Gabinet zatwierdził ponadto przedstawiony projekt programu zatrudnienia bezrobotnych. Na ten cel wyznaczono fundusze w sumie 500 milionów marek.

Na posiedzeniu gabinetu rozważano również sprawę zarządzeń ochronnych

dla rolnictwa. Projekt ministra wyżywienia Rzeszy przewiduje wprowadzenie przymusowej domieszki margaryny do masła i smalcu. Zarządzenie to przewiduje, iż ogółem ma być użytych 10 do 15 ton margaryny jako domieszki. (PAT)

Powódź w połudn. Francji.

Paryż, 22 grudnia. Powódź we Francji południowej przybiera coraz szersze rozmiary. Z Perpignan donoszą, że pod wodą znajduje się obecnie 50.000 ha. Straty są większe, niż w r. 1930, pomimo tego, że od tego czasu dokonano różnych prac ochronnych.

Z DNIA.

NA ZAMKU.

Warszawa, 22 grudnia. P. Prezydent Rzeczy przyjęł dziś przed południem gen. Rómmla, który zaprosił P. Prezydenta na zawody konne w Zakopanem.

Następnie P. Prezydent przyjął Ministra Spraw Wewnętrznych p. Pieńkiewicza, z kolei zaś p. Ministra Polityki. (PAT)

OKLICZNOŚCIOWY ZNACZEK POCZTOWY.

Warszawa, 22 grudnia. Ministerstwo Poczty i Telegrafów wydało w najbliższym czasie nowy znaczek pocztowy okolicznościowy, wartości 60 gr. z okazji 700-nej rocznicy założenia miasta Torunia, przypadającej w roku 1925.

FERIE ŚWIĄTECZNE W MIN. SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Warszawa, 22 grudnia. Dnia 24 bm. w wigilję Świąt Bożego Narodzenia przedowanie w ministerstwie spraw wewnętrznych i podległych mu urzędach kończy się o godzinie 12-tej. Normalnie przedowanie po Świątach rozpocznie się dnia 27 bm. (PAT)

USTAWA O OBNIŻENIU OPROCENTOWANIA WEJDZIE WKRÓTCE W ŻYCIE

Warszawa, 22 grudnia. (Sz.) Dowiadujemy się, że ustawa o obniżeniu oprocentowania i przedłużeniu okresu umarzania kredytów długoterminowych, uchwalona przez ciała ustawodawcze, ogłoszona będzie niebawem. Ustawa ukaże się w Dzienniku Ustaw w zależności od możliwości technicznych, albo 24 bm., albo natychmiast po Świątach. Ustawa obowiązywać będzie z dniem ogłoszenia.

Nowe legitymacje kolejowe dla emerytów.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (Sz.) Wobec przyjęcia akcji emerytalnych przez władze skarbowe, Ministerstwo Skarbu wydało do prowadzących sobie organów okólnik w sprawie wydawania emerytom legitymacji uprawniających do zniżek kolejowych. Uprawnionymi do wydawania i przedłużania legitymacji emerytalnych są Izby Skarbowe, między innymi we Lwowie Izba Skarbowa I. Nowe legitymacje wydawane będą za opłatą 50 gr. od książeczki, narazie tylko tym osobom, które przechodzą będą w stan spoczynku.

Odroczona wymiana więźniów.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (Ez.) Dowiadujemy się, że projektowana wymiana więźniów politycznych między Polską a ZSSR, nie odbędzie się w bieżącym miesiącu. Wymiana więźniów politycznych została odroczone na czas nieokreślony.

Rokowania w sprawie wymiany więźniów politycznych pomiędzy Polską a Litwą, toczące się od dłuższego czasu za pośrednictwem Międzynarodowego Czerwonego Krzyża, mają być prowadzone nadal w przyszłym miesiącu.

Ceny ryb spadają

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 22 grudnia. (Sz.) Ostatnio importowano z Sowieców do Polski 200 ton ryb, głównie leszczy i sandaczy. Ryby te wysłano do Warszawy, Łodzi, Lwowa, Wilna i Krakowa. Zapotrzebowanie rynku przedświąteczne go pokryła, zatem z nadwyżką ryby krajowe. Dzięki temu ceny na ryby kształtują się zniżkowo.

O prawdziwe równouprawienie.

Z wielkim rozmachem, przy użyciu bogatych zasobów frazeologii, przecięcia faktów, urojonych rozszereżeń, niejcami nawet wśród pobrząkiwania szabla, wytoczyli Niemcy na arenie międzynarodowej swa „grubą Bertę” w postaci znanego postulatu o równości zbrojeń. Korzystając z pogmatwanych, nieporządkowanych, niejasnych stosunków politycznych dzisiejszego świata, steroryzowali oni groźbą umiastwienia konferencji rozbrojeniowej tzw. wielkie mocarstwa i doprowadzili do uznania na „konferencji pięciu” zasady równości zbrojeń.

Ten fakt, jak i drugi jeszcze, o którym niżej będzie mowa, dał Polsce w Genewie podstawę do wystąpienia, które musi się bezwzględnie uznać za rzecz zasadniczego, wprost historycznego znaczenia dla dalszej działalności Ligi Narodów i jej instytucji.

Polska do rzedu przodujących mocarstw zaliczana nie została. Mniejsza o to, Ak bez najmniejszego cienia samowładny mężczyzno mimo to śmiało sobie powiedziec że nie pierwszy to się raz zdarza, iż nasze wystąpienia, nasze myśli, używają wyjątkową głębi genewska. W polskich mózgach zrodziły się zaczątki całego paktu Kelloga, polski plan dał podwalnie pod międzynarodową konferencję gospodarczą. W sprawach politycznych, gospodarczych i wszelkich innych umieliśmy stale zajmować stanowisko spokojne, trzeźwe, rozważne, z którym liczone się powszechnie i liczyć musiało.

Tak stało się i w minionych dniach w Genewie. Kwestię zasadniczego znaczenia poruszył delegat polski pan minister Raczynski, kiedy na posiedzeniu konferencji rozbrojeniowej protestował uroczyście a stanowczo przeciwko decydowaniu o najważniejszych sprawach w zamkniętym kole

delegatów pięciu mocarstw. Minister Raczynski oświadczył krótko a wyraźnie, że Rząd polski zastrzega sobie swobodne prawo sprecyzowania swego punktu widzenia na tezy, ustalone podczas rozmów pięciu mocarstw. Znaczy to tyle, że Polska uważać może te rozmowy jedynie za prywatne, nieoficjalne, niewiążące, a w każdym razie nie mogące w niczem przesądzać stanowiska państw, które w tych rozmowach udziału nie brały.

Tego rodzaju postawienie sprawy jest prawdziwym novum w trybie postępowania, jaki przyjął się w sprawach międzynarodowych i to już od momentu, kiedy zaczęły się pertraktacje nad traktatem wersalskim. Wtedyto dokonano samowolnie podziału wszystkich państw na dwie kategorie: na „wielkie mocarstwa” (Stany Zjednoczone, Anglja, Francja, Włochy i Japonia) i na „państwa małe”, czyli „państwa o ograniczonych interesach”. Te pierwsze sprecyzowały poszczególne punkty traktatu wersalskiego i one też od tej chwili niemalże nieodwołalnie decydowały o wszystkim, co się rozgrywało na świecie. Przedstawiciele wielkich mocarstw potrafili przytem nieraz być nietylko stronniczymi, ale nawet i brutalnymi. „Państwa małe” szły na ich pasku.

Wystąpienie delegata Polski podziało otrzeźwiająco na wszystkich. Stanowisko Polski poparli z miejsca przedstawiciele Jugosławii, Rumunii, Grecji, Belgii, Hiszpanii i jnni. Wystąpienie to spowodowało ponadto oświadczenie delegata Francji, będące pełnym zadoścużyczeniem dla Polski. Delegat Francji oświadczył, że „jego rząd nigdyby nie zgodził się na system, który mógłby kryć w sobie postawienie konferencji rozbrojeniowej wobec faktu dokonanego. Metoda

rozmów prywatnych ma tylko charakter wyjątkowy. Nie może ona zastąpić zwykłego mechanizmu konferencji, ani nawet opóźnić jego działania, w przeciwnym razie rząd francuski nigdyby się nie zgodził na takie metody”.

Krok ten znalazł także odzew i w Anglii. Zaraz nazajtrrz „Manchester Guardian” poświęcił mu wstępny artykuł. Zaznacza on między innymi, że niebezpiecznym jest wytwarzający się zwyczaj przesądzenia przez wielkie mocarstwa niektórych spraw poza obrębem instytucji, wchodzącej w skład Ligi Narodów. „Mniejsze państwa” — twierdzi artykuł — „są najsilniejszą podporą Ligi, w której widzą gwarantkę istniejącego stanu rzeczy. Wystąpienie delegata Polski było przeto obroną zdrowego rozsądku i sprawiedliwości w imieniu wszystkich, a także zastrzeżeniem dla prawa krytyki względem postanowień pięciu mocarstw. Polska i solidaryzujące się z nią kraje zaznaczyły, że konferencja jako taka jest jedynie suwerenna”. „Zaufanie do instytucji Ligi Narodów zostałoby poderwane, gdyby ograniczyła się ona tylko do roli „pieczętki”, którą się poprostu przycisiska dla zarejestrowania postanowień większych mocarstw” — kończy dziennik.

To wszystko jest niezwykłym sukcesem przedewszystkiem Polski, a pośrednio i wszystkich państw, które do grubej piątki nie należały. Jest to pierwszy krok do usunięcia dotychczasowej tyranii wielkich mocarstw, a zarazem mocne postanowienie Polski zajęcia słusznie jej należnego miejsca w pierwszym rządzie najczynnijszych partnerów międzynarodowych gier.

Drugi raz nadarzyła się sposobność do postawienia na właściwej platformie zasady równouprawienia wszy-

stkich państw z okazji rozpatrywania przez Radę Ligi Narodów niemieckiej skargi na rzekome krzywdy, jakie spotykają w Polsce obywateli niemieckich, oraz obywateli polskich narodowości niemieckiej, przy wykonywaniu reformy rolnej. Nawiasem tylko należy tu zaznaczyć, że sprawa ta była w całym tego słowa znaczeniu ze strony Niemców napastliwą i pieniaczą, co stwierdził ponad wszelką wątpliwość raport specjalnej komisji Ligi Narodów. Bezstronność tego raportu nie przypadła Niemcom do gustu tak dalece, że pan von Neurath uznał za wskazane raportu tego nie przyjąć do wiadomości.

Wtedyto delegat Polski dotknął zasadniczo sprawy opieki nad mniejszościami, przypominając, że w tym względzie niema właśnie żadnego równouprawienia między państwami. W ten sposób poraz pierwszy stanął na porządku dziennym Ligi Narodów problemat rozszerzenia traktatów mniejszościowych także na Niemcy. Nie ulega też konsekwentnie wątpliwości, że kiedy na plenum Rady wędzie sprawa równouprawienia Niemiec w zakresie zbrojeń, delegacja Polska wyciągnie stąd odpowiednie konsekwencje, albowiem równouprawienie nie może być jednostronne i nie może być źródłem specjalnych przywilejów dla żadnego państwa. Jeżeli Niemcy uzyskają równouprawienie zbrojeń, muszą jednocześnie poddać się postanowieniom o mniejszościach narodowych. Albo też — rozumując odwrotnie — z chwilą przyznania Niemcom równouprawienia wojkowego, Polska ma prawo żądać, aby ją zwolniono z traktatu mniejszościowego. Jeżeli mamy iść ku równouprawieniu, to na każdym odcinku. Nie przystoi, by jedne państwa posiadały krepitujące je zobowiązania mniejszościowe, a inne korzystały z ograniczonej swobody.

NAJBARDZIEJ KAPRYŚNA PANI, — NAJBARDZIEJ WYBREDNY PAN

mają słowa uznania dla kolekcji papierosów Polskiego Monopolu Tytoniowego, ponieważ zawiera ona wsz stkie najlepsze gatunki papierosów:

MILE. — SFINKSY. — EGIPSKIE SPECJALNE. — EGIPSKIE PRZEDNIE. — TRIUMF. — GABINETOWE. — ŻŁOTA PANI.

Jeśli ktoś przedkłada cygara nad papierosy, to winien pamiętać, że marki „FAVORITAS” i „DELICIAS” należą do najbardziej wykwintnych cygar.

Z Teatru Rozmaitości.

„Kopciuszek” dla dorosłych.

„Jim i Jill”, komedia muzyczna w 6 odsłonach C. Grey'a i G. Newmana. Muzyka V. Ellis i R. Myers'a. — Przekład M. Hemara.

Pierwsza radość, jakiej doznajemy na nowej amerykańskiej komedjo-rewij — to fakt, że o Kopciuszku można wreszcie myśleć i mówić naprawdę ten Kopciuszek. Druga — to zastawienie przez spółkę autorską całej tradycyjnej historii Kopciuszka — z zupełnem lub prawie zupełnem odwróceniem szczegółów. Wygląda to tak, jakby „Kopciuszek” stanął nagle na głowie: „sjerotka”, dziewczeczka, wybierająca mak z popiołu, jest mowrowym chłopcem, wabi się Jim, i co najwyżej czyści motocykl, gracjuje ścieżki i podaje płaszcz. Niedobre przybrane siostry są parą wesółych bubków, jakich nazywa się u nas „żółta młodzieża”. Ale najdosłowniej wywraca się „Kopciuszek” do góry nogami z próba „pantofelka” z bajki. W komedji amerykańskiej pantofelek zmienia się na kapelusz — gra pewnością z monogramem — a właściciel głowy, która wejdzie w ten kapelusz, dostaje tysiąc funtów nagrody za złapanie złodzieja.

Bo jakżeby bez złodzieja, bez kradzieży naszyjnika na balu, i bez policji wyglądała sztuka amerykańska! Ale że naszyjnik należy do pięknej Jill, córki nowoczesnego króla, czyli milio-

nera, a papa-król dołącza do nagrody i naszyjnik i córkę, więc nowy Kopciuszek zgadza się w ostatecznym finale z tradycją starego Kopciuszka, a happy end zostaje rozciągnięty na wszystkich członków bajki, z wyjątkiem dunnej „macochy” i brzydkiego złodzieja.

Jest to więc bajka bardzo moralna, gdzie cnoty, choćby najmniejsze, zostają nagrodzone, ale pycha i łakomstwo otrzymać muszą zasłużoną karę.

Gdyby ktoś bardzo chciał, mógłby w tej trawestacji „Kopciuszka” dopatrzeć satyrę Amerykanina na komiczną dumę rodową i cheiwość utytułowanych Anglików. Lady Lankaster, prócz odziedziczonej po babcie macochowości, otrzymała kapitalny rysunek „matki rodu”, pragnącej w synach odrodzić świetność, odsprzedana razem z zamkiem Towers „zwykłym” Amerykaninowi.

Ale bezpieczniej patrzeć na „Jima i Jill”, jak na zwykłą hecc. Można chodzić na to i w święta, jak na „Jasełka”, i dzieci zabierać, bo nie tam niema nieprzyzwoitego, z wyjątkiem „girlsów” w „tenisowych” kostjumach, a p. Martini to nawet tańczy w trykotach! Zupełnie jak w babcie... Byłoby

cudownie, gdyby dobra Jill — (w której modą kontaminacji postaci stopiono królewicza i wrożkę, coś jak Chochół z Wernyhorą w Łodzi) — postarała się o skreślenie sceny „myśliwskich” opowiadań Jima na balu, bo tego nawet Amerykanin nie może już chyba znieść spokojnie. Ale spektakl, jako całość, zaliczyć należy do udanych imprez. Ruch, tempo, śliczna dekoracja Rexa, operująca motywem nut i instrumentów muzycznych, bardzo dobra para Jima i Jill (Krzemieński i Miedzińska), a zwłaszcza scenka na stacji kolejowej, w deszczu świetlistych znaków muzycznych — warte obejrzenia. Artyści nasi z werwą weszli w role bliźniów filmowych (bo komedia ta jest jakby żywym kinem). Jakubińska znakomicie obnosi pychę i złość niedobrej ciotki-macochy, Wicki w sposób burzący żywy oddźwięk w sercu widza ulega terrorowi małżonki i jej synów. Bonacka dale wdzięczna Phyllis, a Martini Minerwę (narzeczone synalków mamy Lankaster). Reżyserja Radulskiego sprawna, pomysła i po amerykańsku hulaśliwa. Z prerażeniem pytamy: czy na każdym następnym przedstawieniu aktorzy będą tłuc cztery wazy i kompletną zastawę do herbaty? W dobie kryzysu — taki widok działa denerwująco, jak walka byków, a ludzie, zamiast śmiać się, będą obliczać, ile dyrektor Horzyca zapłaci Lewickiemu?

Jest tam zresztą i inna emocjonująca scena: kiedy Jakubińska zjada wielką

porcję szynki. Widownię zalega wówczas cisza.

Tak więc „Jima i Jill” można uznać za sztukę aktualną, zwłaszcza że na proscenium śpiewa policjant z pałką gumową. Dla uniknięcia nieporozumień zaznaczam: angielski policjant. Widownia wówczas także milczy, ale to już zapewne z racji bezmyślnego tekstu piosenki.

J. G. L.

Muzyka „Jima i Jilla” — to typowa muzyka amerykańskiego dźwiękowca. Króluj tam bezkonkurencyjne jazz ze swą zakrzyczaną synkopą, zawsze świeży, trochę wulgarny, ale wesóły. Tu i ówdzie sentymentalna piosenka amerykańska, naiwna i prosta, która znalazła przemienne interpretację przez artystów naszego dramatu, zwłaszcza pp. Miedzińska i Krzemieński. Na tem tle zresztą poróżnieszczane porodzie z muzyki operowej działają dowcipnie, zwłaszcza że połączono je z udatnem pomysłem reżyserjskim. Ustawiczna stylizacja ruchów w kierunku jazzu i bogaty współdział tańców czynią z „Jima i Jilla”, pomimo jego niezmiernie błażej treści, spektakl wyraźnie współczesny, i tu prawdopodobnie szukać należy jego powodzenia u publiczności warszawskiej, a w przyzłości i lwowskiej na pewne.

Część muzyczna spoczywała w rękach p. Palestra, który też wspólnie z p. Lillienfeldem wykonał part na dwa fortepiany

St. L.

ZWIĄZEK STRZELECKI

Nr. 84.

Organ Zarządu VI. Okręgu Związku Strzeleckiego

23 XII. 1932.

O potęgę ducha.

Nie wystarczy żołnierz-obywatela nauczyć walczyć z wrogiem państwo wojski polskiej, czy też wrogiem osobistym, jakim jest splot codziennych trosk życia, trzeba go do tej walki porwać, zapałać. Walkę dobry obywatel musi pokochać, bo jest ona naszym, strzelców, przeznaczeniem.

To też w pracy wychowawczej sięgnąć winniśmy nie tylko do fizycznych wartości strzelców, do ich umysłów, ale także i do głębin ich dusz:

Sztuka urabiania dusz nie zaginęła, wzrost przeciwieństwo istnieje i polega na umiejętnym wydobywaniu z istniejącego ludzkiego tego, co jest ich życiem — miłości. W niej przejawia się twórczość człowieka i bujność życia, z niej się czerpie natchnienie do wielkich czynów i ma się rozjaśnia szara codzienność życia.

Czem jest miłość pojedynczego człowieka w życiu zbiorowym?

Różne, sięgając pamięcią w przeszłość i czas, można przytoczyć przykłady, ogranicze się więc do tych tylko, które są konkretne i związane z naszym życiem strzeleckim.

Żołnierz najtwardszy, najlepiej wyszkolony i wyposażony, lecz bez zdecydowanej gotowości do poświęceń, których wymaga od niego wojna nowoczesna, a które wypływają z głębokiej miłości ku ojczyźnie — jest tylko sprzętem wojennym.

Obywatel bez szlachetnego entuzjazmu dla spraw społecznych, wynikającego z miłości bliźniego, jest słabym państwem, a w życiu prywatnym jest tym, co idealny odziera z szat i waży je i mierz.

Czem jest świetlica najlepiej nawet wyposażona w środki o doskonałych wprost formach obyczajów, kiedy brak w niej serdecznego ciepła uczuć? — Jest zimna wartownia praw strzeleckich.

A czem świetlica najprostszą i najprymitywniejszą, ale jeśli w niej panuje miłość do wszystkich i wszystkiego co piękne, dobre i szlachetne? Kuźnica twórczości strzeleckiej, zdolująca masy.

A komendant wkładający w pracę olbrzymią wolę uczucia, to przecie zwycięzca słabostek, zwąpnień, oraz trosk podległych mu chłopaków, to rzeźbiarz charakterów ludzkich, macej jest rzemieślnikiem, taborystą, a nie officerem.

I wreszcie, obserwując samą przyrodę, wydaje nam się niejako, że przez Boga zostały powołane do życia tylko te istoty, których przeznaczeniem jest kochać i być przedmiotem miłości.

Przecież sama Idea Strzelecka zrodziła się również z miłości — ku Oj-

czyźnie, a urosła w czyn legionowy wielka miłością Komendanta.

Szeregi więc nasze powinny błyszczyć nie tylko wielkimi wartościami fizycznymi strzelców, potęgą ich umysłów, doskonałym nowoczesnym wykształceniem wojskowym, ale przede wszystkim iść powinna od nich w społeczeństwo potęga miłości we wszystkich jej odmianach i formach.

Wtedy dopiero zdobędziemy dusze

polską i stworzymy typ strzelca, który kochać będzie walkę, radośnie znosić trud pracy, żyć wesoło i bujnie, ale również i pożytecznie, stworzymy człowieka twórczego, kochającego życie, ale i zdecydowanego do największej ofiary z tego życia w imię wyższych potrzeb.

A należenie do Związku Strzeleckiego stanie się marzeniem młodzieży.

Z. Nowara.

Obchód rocznicy listopadowej i pięciolecia oddz. im. Kedziarskiego.

Staraniem oddziału Związku Strzeleckiego im. Kedziarskiego we Lwowie, odbył się w niedzielę dnia 27 ub. m. w sali teatralnej I. gimn. przy ul. Kubali, uroczysty wieczór ku uczczeniu powstania listopadowego oraz pięciolecia istnienia oddziału.

Program uroczystości rozpoczął przemówieniem prezes Oddziału Ob. Kowalski Hipolit, który jasno i treściwie przedstawił wszystkie tony życia Związku Strzeleckiego, a zwłaszcza historię Oddziału im. Kedziarskiego. Złożył ref. wychow. obyw. Mgr. Krokier Marian wygłosił odezwy pt. „Znaczenie powstania listopadowego w ideologii Związku Strzeleckiego”. W odezwy swym wykazał prelegent błędy społeczeństwa polskiego powtarza-

jące się zawsze w dziejach polskich, które doprowadzały zwykle pomimo wspaniałych triumfów ostatecznych do tragedii dziejowych. — W dalszej części programu orkiestra 19 p. p. O. L. odegrała szereg polskich utworów. Ponadto zaprezentował się publiczności doskonale zgranym chórem Związku Legionistów pod dyr. p. Stanisława Kimańskiego. — Szczerem uczuciem przepojone były doskonale wykonane deklamacje przez p. Mgr. Haubrichów Maciej, Ob. Kretowicza Mariana oraz Ob. Haubricha Feliksa. — Na zakończenie uroczystości zespół dramatyczny Oddziału odegrał pod reżyserią Ob. Mgr. Krokera Mariana jednoaktówkę pt. „Dziesiąty Pawilon”

Kronika Okręgu VI.

RADZIECHOW. Odprawa prezesów i instruktorów. Dnia 28 listopada br. odbyła się tu odprawa prezesów i instruktorów oddziałowych Z. S. pod przewodnictwem prezesa Ob. Franciszka Szewczyka, insp. szk. Na odprawę przybyli Ob. Ob. Komendant Okr. Zw. Strzel. major Stachelski, major Kazanowski, starosta Michalski, miejscowy burmistrz dr. Cisek i w. m. Przewodniczący otwierając zjazd powitał serdecznie uczestników, poczem wygłosił referaty na temat „Świetlica i praca w terenie Zw. Strzeleckiego” Ob. Ob. sekretarz Józków i Magosiński. Następnie poszczególni przedstawiciele oddziałów zdawali szczegółowe sprawozdanie z dotychczasowych prac na terenie swoich oddziałów. Po wyczerpującym sprawozdaniu odbyła się szczegółowa dyskusja, w której zabierali głos prezes Ob. Szewczyk i sekretarz Ob. Józków, w której poruszano sprawy wychowania obywatelskiego i organizacyjne. Mimo złej komunikacji jawili się wszyscy prezesi i instruktorzy, co świadczy o wielkim zainteresowaniu pracami związanymi z ideą Zw. Strzeleckiego na tutejszym terenie.

DOLINA. Odprawa referentów. Dn. 3. 12. br. odbyła się druga odprawa referentów oddz. Zw. Strzel. Na odprawę przybył p. major Lewandowski, kpt. Naróg, pow. kom. Z. S. Ob. Pawłowski, pow. ref. wych. ob. Ob. Kowalszyna, inspektor szk. oraz wszyscy referenci oddz. wraz z komendantami. Referat o pracy oświatowej w oddz. Z. S. wygłosił Ob. Kowalszyna, insp. szk., po referacie odbyła się dyskusja.

Inspekcje. Prezes zarządu Pow. Z. S. Ob. Brzostyński, starosta pow., pow. ref. wych. ob. Ob. Kowalszyna, insp. szk., pow. komendant Z. S. Ob. inż. Pawłowski, kpt. Naróg i Ob. Szostkiewicz pow. ref. przysposob. roln. przeprowadzili w dniu 27 ub. m. inspekcje oddziału Z. S. w Lisowicach

oraz w dniu 4 grudnia br. inspekcje oddziału w Turzy Wielkiej. Inspekcja naogół dała wyniki zadowalające.

SOKAL. Ożywienie pracy w oddziałach. Ubiegły miesiąc upłynął pod znakiem intensywnej pracy na polu wychowania obywatelskiego, tak w oddziale sokalskim, jakoteż i w oddziałach okolicznych Z. S. Świątlice urządzono własnymi siłami, tak oddziału żeńskiego jak i męskiego, co przyczyniło się do jeszcze większego ożywienia pracy na polu wych. ob.

Sekcja artyst.-liter. oddziału Z. S. w Sokalu odegrała trzykrotnie przy wypełnionej szalenie sali „Wieżnia Magdeburgska” w oryginalnej inscenizacji p. T. Markowskiego, który odtworzył też znakomicie postać Szczapę. Poza nim wyróżnili się: ob. ob. J. Sawkówna, O. Drozdówna, M. Bardecki, R. Czubyri, J. Nikon i J. Słósarczyk.

Konkursy przysposob. roln. Na urządzonym przez Wydział Powiatowy i O. T. R. w Sokalu konkursie zespołów rolniczych uzyskały zespoły rolne Strzelca bardzo dobre wyniki. Nagrodę zespołową zdobyli konkursowi cze oddz. Z. S. Sulimów, prócz tego 34 strzelców i strzelczyń uzyskało na grody indywidualne. W konkursie brało udział 10 zespołów strzeleckich.

LADYCZYN. Z życia oddziału. Dzięki staraniom miejscowego kierownika szkoły p. Juliana Kamińskiego, jako też pomocy ze strony nauczycielstwa w osobie p. Wilhelminy Żerebeckiej i p. Wincentego Chomy, udało się pracować w tutejszym Oddziale Związku Strzeleckiego pełną na nowe tory. W dniu 6 listopada 1932 r. dokonano wyboru zarządu. W jego skład weszli: Ob. Ob. Julian Kamiński, prezes, Jan Czajkowski, wiceprezes, Wincenty Choma, sekretarz i Wilhelmina Żerebecka, skarbnik.

W tym też dniu odbyło się staranie Związku Strzeleckiego przedstawienie w sali miejscowego domu lu-

dowego pt.: „Bolszewicy pod Warszawą” i „Jesień”. Publiczność dopisała tak, że dochód wyniósł ok. 80 zł

Prócz tego, dzięki staraniom Ob. J. Kamińskiego zorganizowano dla strzelców i uczenie miejscowej społeczności szkoły przemysłu ludowego wieczorek wy kurs oświaty pozaszkolnej.

Z życia Okręgu X.

Przemysł. — Odprawa kom. powiatowych. Odbyła się tu odprawa komendantów powiatowych Związku Strzeleckiego z terenu okręgu przemyskiego i podokręgu kieleckiego. Na odprawie komendanci złożyli sprawozdania z pracy swoich powiatów, poczem omówiony został program pracy w oddziałach na czas najbliższy. W obradach wzięli udział dowódcy O. K. X, gen. Tessaro, komendant główny Związku Strzeleckiego ppłk. dypl. Rusin i komendant okręgu Nr. X, kpt. Jękwicz. Po odprawie komendantów, odbyła się odprawa referentek pracy kobiet pod przewodnictwem referentki p. k. Komendy Głównej Malanowiczowej.

Trzebień. Sadzenie drzewek. — W Trzebieńcu, pow. Mościska odbyła się okazała uroczystość sadzenia drzew owocowych, zorganizowana przez miejscowy Związek Strzelecki. Podczas uroczystości osadzono na terenie wsi ponad 200 drzewek. W uroczystości wzięli udział: starosta miejscowy Moszczeński i pułk. Morawski z Przemysła

Radymno. — Poświęcenie świetlicy. W Radymnie uroczystość poświęcenia i otwarcia świetlicy oddziału żeńskiego Związku Strzeleckiego. Po poświęceniu odbyła się herbata towarzyska, uroczajona okolicznościowymi przemówieniami i produkcjami wokalnymi, wykonanymi przez strzelczynie. Z Przemysła na uroczystości przybyła kierowniczka p. k. z komendy okręgu Zw. Strzel.

Z ŻALOBNEJ KARTY.

Śmierć działacza, Z. S. w Sokalu. Zmarł tutaj po długotrwałej chorobie kierownik szkoły powsz. męsk. por. rez. St. Sudoł. Długoletni członek Z. S. w bieżącym roku prezes oddziału sokalskiego Z. S. S. p. Sudoł cieszył się wielką sympatią i szacunkiem wśród szerokiej rzeszy nauczycielstwa, strzelców i wszystkich, którzy z Nim współpracowali. To też tłumy obywateli odprowadzały Go na miejsce wiecznego spoczynku. Pożegnał Go w imieniu strzelców powiatu sokalskiego przewod. zarządu pow. Z. S. Ob. Bauer J. Cześć pamięci dobrego obywatela-strzelca.

ODZNACZENIE.

Pau Prezydent Rzplitej Polki, odznaczył Krzyżem Niepodległości, Obwodowego Z. S. Ob. Tadeusza Nowaka, referenta wyszkolenia Komdy okręgu Z. S. Nr. VI.

ZWOLNIENIA I MIANOWANIA.

Rozkazem Komendanta Głównego Z. S. Ob. Kochanowski Gustaw, podokręgowy Z. S. został z dniem 1. XI. br. na własną prośbę zwolniony z funkcji komendanta obwodu Nr. 19 Rawa Ruska i na też samą prośbę przeniesiony bezterminowo w stan nieczynny. — Ob. Grabowski Stefan obwodowy Z. S. komendant Pow. Piotrków rozkazem Kmdt. Gł. wyznaczony został na adjutanta Komendy Głównej

Daj skrzydła swym listom, korzystaj z poczty lotniczej!

Wiadomości wojskowe.

Namiestnik zamiast podporucznika rezerwy. Projekt reorganizacji korpusu oficerskiego, znajdujący się obecnie w opracowaniu przewiduje, iż podchorążowie rezerwy po przeszkoleniu w szkołach podchorążych rezerwy i odbyciu odpowiednich ćwiczeń wojskowych nie otrzymywaliby stopni podporuczników, lecz mianowani byłiby namiestnikami i w tym stopniu odbywaliby ćwiczenia rezerwy.

Należy zaznaczyć, że absolwenci (podchorążowie) zawodowych szkół podchorążych awansowaliby podobnie jak dotychczas od razu do stopnia podporucznika.

Namiestnicy — według projektu — otrzymywaliby automatycznie stopnie podporuczników na wypadek wojny, lub w razie powołania do zawodowej służby w armii czynnej.

